

Cooking with wild game.

พ่อครัวมือใหม่

ผจญภัยต่างโลก

Author.

EDA

Illust.

Kochimo

VOLUME
3

กัชรัน==รูทิมพูด
พลาถกอดเขี้ยวและเขา
ที่ลำคออ้วนใหญ่ขึ้นออก

สร้อยซึ่งเป็น
ความภาคภูมิใจ
ของพรานและ
เครื่องแสดงความรัก
จากพ่อแม่
ถูกขโมยมาให้ผม

“จะขาย
อาหาร
ที่คุณทำ
ให้กับ
พวกเรา
ได้ไหม
ครับ?”

Cooking with wild game.
พ่อครัวมือใหม่
ผจญภัยต่างโลก

VOLUME
3

“อาสีตะ”

ผมถูกดึงแขนเบา

เมื่อหันไปมอง

ไอ = ฟ้าก็จ้องผมอยู่เจียบา

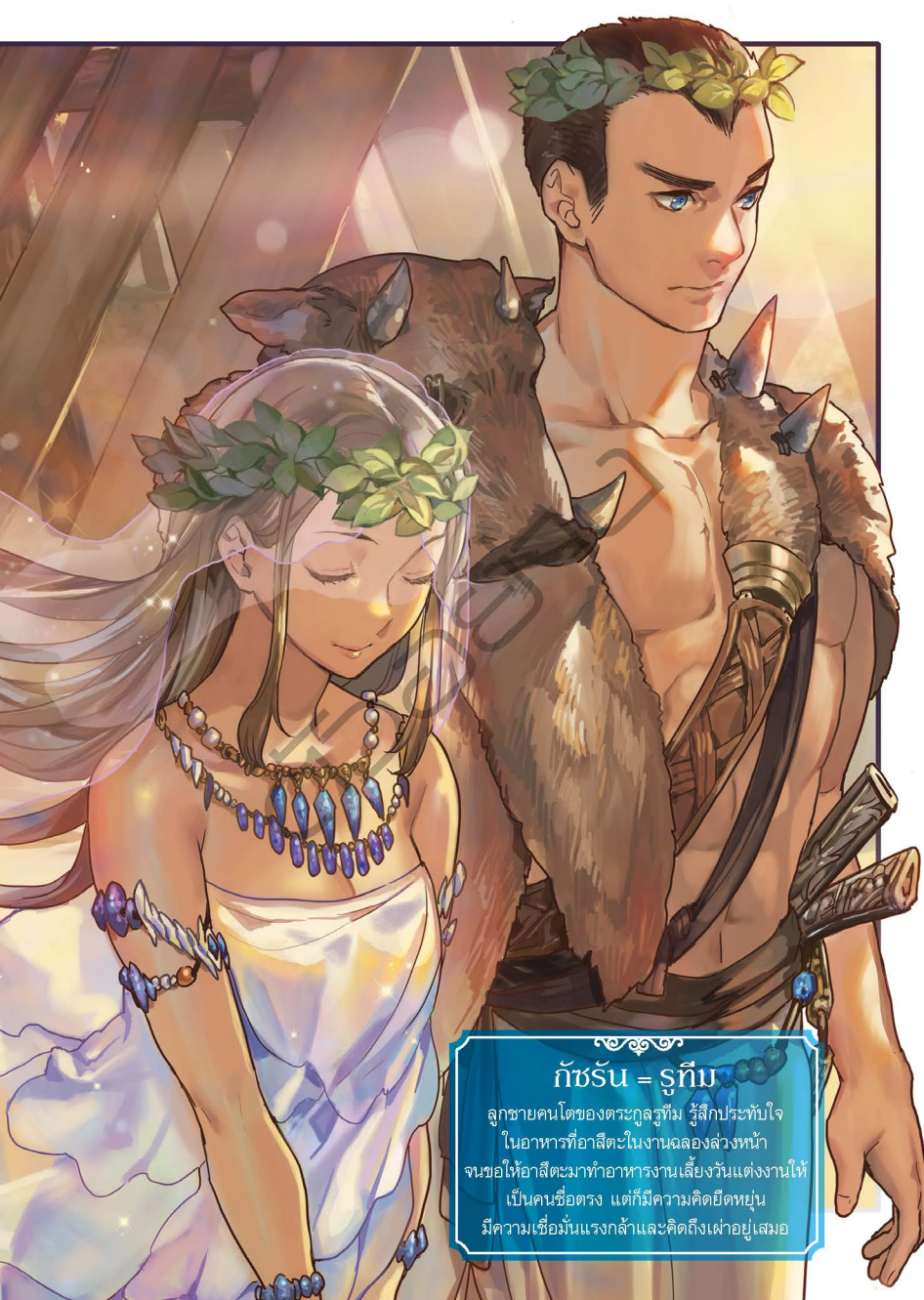
ผมพยักหน้าแล้วกำหนดแน

งานเลี้ยงฉลอง...เริ่มขึ้นแล้ว

๐๐๐๐

อามะ = มิน

ผู้หญิงที่แต่งเข้าตระกูลหิม
เธอขอให้อาสีตะมาทำอาหาร
งานเลี้ยงแต่งงานพร้อมๆ กับกัซรัน
ดูสงบนิ่งเกินอายุ แต่ความจริงแล้ว
เป็นคนสนุกสนานและเป็นมิตร

๖๖๖๖๖๖

กัชรัน = รุกีนิ

ลูกชายคนโตของตระกูลรุทิม รู้ลึกประทับใจ
ในอาหารที่อาลีสะในงานฉลองส่งหน้า
จนขอให้อาลีสะมาทำอาหารงานเลี้ยงวันแต่งงานให้
เป็นคนซื่อตรง แต่ก็มีความคิดยึดหยุ่น
มีความเชื่อมั่นแรงกล้าและคิดถึงเผ่ายูเสมอ

“กินดื่ม
กันให้เยอะๆ เลย!

และขอให้
พวกผู้หญิงตระกูล
ที่ช่วยงานเต็มที่

“อ๊าาา
เลียนแบบ
ตัน = รุทิม
ละ”

เพื่อวันนี้
มีความสุข
เช่นกัน!”

คงสนุก คงจะมีความสุข
ลูกชายเติบโตมาสง่างามขนาดนี้
ได้เข้าสางดวงมากขนาดนี้
เป็นภรรยา
คงดีใจจนเก็บไว้ไม่ไหว
ระยะห่างขนาดนี้ทำให้เห็นไม่ถนัด
แต่ผมรู้สึกว่าคุณตาผมโตขึ้น
มีประกายแสงอยู่บาง

MENU

บทนำ ที่ห้วยเข
003

บทที่ 1 เมืองพักแรมเจโนส
011

บทที่ 2 ราคาและการตัดสินใจ
065

บทที่ 3 การเตรียมการขั้นแรกของเด็กฝึกหัด
099

สลับฉาก ~การพบกันอีกครั้งที่ไม่คาดคิด~
159

บทที่ 4 งานเลี้ยงฉลองของรูทิม (ตอนต้น)
171

บทที่ 5 งานเลี้ยงฉลองของรูทิม (ตอนจบ)
219

บทส่งท้าย
269

ช่วงพัก ~นักปราชญ์ผู้เยาว์วัย~
285

บทนำ ~ ที่ห้วยเขา ~

เบื้องหน้านั้นเป็นภาพที่เห็นแล้วชวนให้รู้สึกเหมือนดับจะหดตัว
ที่นี่คือห้วยเขาของโชดหิน ซึ่งใช้เวลาเดินจากบ้านฟามาสามสิบ
นาที

ผ่านลานน้ำที่เราใช้กันเป็นประจำ เดินไปตามทางโชดหินขรุขระ
พลางมองภูเขาโมลกล้าตั้งตระหง่านอยู่ทางขวามือ แล้วก็พบทิวทัศน์ที่น่า
เกรงขามและน่ากลัวแผ่กว้าง

มันคือหุบผา

เบื้องล่างหน้าผาตั้งตระหง่าน มีแม่น้ำที่ไม่รู้ชื่อไหลบ่าส่งเสียง
รุนแรง

แต่ความจริงแล้วเสียงนั้นอยู่ไกลออกไป จากหน้าผาที่พวกเรา
ยืนอยู่จนถึงผิวแม่น้ำที่ไหลอยู่ข้างล่างนั้นห่างไปราวยี่สิบเมตรได้

ยี่สิบเมตร...ถ้าในความรู้สึกที่โลกของผมแล้วคงสูงประมาณตึก
ห้าชั้น

ถึงผมจะไม่ได้ชอบที่สูงนัก แต่ไม่ได้เป็นโรคกลัวความสูงขนาด
หนัก ถ้าแคว่มองสายน้ำจากบนหน้าผาก็ไม่ถึงกับขาสั่นหรือ

แต่ที่น่ากลัวจริงๆ นั้นไม่ใช่หน้าผา

สิ่งที่ทำให้ผมตัวสั่นคือ ‘สะพานแขวน’ ทำมือที่ขึงไว้ตรงหน้าผา
ต่างหาก

“...ล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย?” ผมถาม หัวหน้าตระกูลที่เคารพรักที่สุด
ของผมก็เอียงคอถามว่า “อะไร?”

ผมถอนหายใจว่าไม่เห็นต้องถามเลย

สะพานยาวราวสิบเมตร กว้างน่าจะประมาณหนึ่งเมตร เป็น
สะพานแขวนโบราณทำจากขอนไม้เก่าแก่มากและเถาววัลย์ตากแห้งสีน้ำตาล
ทั้งที่ไม่มีลมแต่กลับแกว่งไปมา แค่ว่าจะต้องก้าวขึ้นไป
เหยียบตรงนั้นก็เสียวสันหลังวาบแล้ว

“...แบบนี้ต้องพูดแล้วละครับว่าผมกังวลใจสุดๆ เลย”

ผมลองพูดออกไป

ทั้งที่ผมอาจกำลังดูเครียดที่สุดนับตั้งแต่มาดงโลกนี้ แต่สีหน้า
ของหัวหน้าตระกูลกลับมีเพียงความสงสัย

ไอ = ฟา ชายขบถผู้เป็นหัวหน้าตระกูลฟา

พรานหญิงผู้กล้าหาญเด็ดเดี่ยวที่ไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าเป็นผู้มี
พระคุณ และยังเป็นผู้อาศัยร่วมชายคาเดียวกับผมด้วย

เส้นผมยาวที่มัดรวบขึ้นเป็นทรงจับช้อนนั้นเป็นสีน้ำตาลทองซึ่ง
ไม่ค่อยพบในหมู่ชนชายป่า

ดวงตาที่ทอแววมเข้มแข็งนั้นเป็นสีฟ้าเข้ม

ผิวสีน้ำตาลอ่อนเหมือนช็อกโกแลตนม และร่างผอมที่ผ่านการ
ฝึกฝนมาอย่างดี

ความสูงนั้นพอๆ กับคนทั่วไปแต่ดูหุ่นเพรียว ร่างนั้นเปล่งออร่า
ของพลังชีวิตและความกระฉับกระเฉงจนเสียดตา

ผ้าคลุมหนังกิบะอันเป็นสัญลักษณ์ของพราน และเครื่องแต่ง
กายสีล้วนสวยงามที่ปิดเพียงหน้าอกกับสะโพก ตรงสะโพกแน่นนั้นห้อย

มีดพร้าด้ามใหญ่กับมีดเล็กเอาไว้ ตรงปลายขาที่เรียวกะชับนั้นสวม
รองเท้าหญ้าแบบพื้น

เหนือหน้าอกทรงสวยสวมสร้อยเขาและเขี้ยวที่เริ่มมีจำนวนมาก
ข้อมือผมมีเครื่องประดับที่ทำจากผลกรีกี่ใช้กันแมลง

เป็นไอ = ฟาตามปกติ

เมื่อคืน...หลังงานเลี้ยงอวยพรคืนก่อนแต่งงานของรูทิมจบลง
อย่างราบรื่น ตอนอยู่ในห้องที่ถูกจัดไว้ให้ ไอ = ฟาได้แสดงด้านที่ต่างจาก
ปกติ แต่เมื่อถึงรุ่งเช้าทำที่นั่นก็หายไปแล้ว

ซึ่งเป็นเรื่องน่ายินดี

เป็นเรื่องน่ายินดี...แต่ช่วยแบ่งเบาความรู้สึกถึงอันตรายที่กำลัง
เจอในตอนนี้อย่างน้อยไม่ได้เลยหรือ?

“อาสี่ตะ หรือว่านายกำลังบอกว่าไม่ไว้ใจสะพานนี้รึ?”

ไอ = ฟาเอ่ยขึ้นอย่างเรียบง่าย

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องกังวล สิ่งที่ใช้ทำสะพานแขวนนี้คือเถาวัลย์
ที่เรียกว่าฟีนาค ถึงมันจะดูเส้นเล็กแต่เหนียวมาก ต่อให้แห้งจนเป็นแบบ
นี้แล้วมันก็แข็งแรงพอๆ กับเส้นผมของมนุษย์เลยล่ะ”

ถึงจะเอาไปเทียบกับของที่แข็งแรงผิดคาดแบบนี้ก็ยังไม่หาย
กังวลอยู่ดี ใช้วัสดุที่เปราะบางกว่าแต่ดูเส้นใหญ่หนาทนทานยังชวนให้สบายใจ
กว่าอีก

“...สะพานนี้ซึ่งอยู่แบบนี้ตั้งแต่ก่อนฉันเกิดอีก และใช้กันมา
จนถึงทุกวันนี้โดยไม่เคยมีปัญหาด้วย ไม่มีทางเกิดอันตรายหรอก”

“เตี๋ยวลี มันปลอดภัยมาจนถึงตอนนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าวันนี้
จะปลอดภัยด้วยนะ! ว่าแต่ถ้ายังมีประวัติยาวนานก็น่าจะยิ่งเสื่อมสภาพ

ไม่ใช่เธอ!”

“ถึงได้ต้องคอยสังเกตดูตอนข้ามว่ามีเถาวัลย์ตรงไหนเสียหายหรือไม่อย่างไรละ ถ้าพบว่าเสียหาย คนที่เจอก็จะซ่อม สะพานแขวนนี้ได้รับการดูแลแบบนี้มาหลายสิบปีแล้ว”

“หัวหน้าตระกูลไอ = ฟาซอร์รับ ถึงกระนั้นกระผมก็ยังหาได้ปิดเป้าความไม่สบายใจให้หายไปไม่ มีมีหนทางอื่นที่ปลอดภัยและสะดวกสบายกว่านี้หรือซอร์รับ?”

“...จากบ้านของฉันไปเมืองพักแรมเจโนส ถนนเส้นนี้เร็วที่สุดแล้ว เส้นทางอื่นต้องใช้เวลาเป็นเท่าตัวเลยนะ”

ใช่แล้ว พวกเรากำลังเดินทางไปยังเมืองพักแรมเจโนส เพื่อเอาเขาและเขี้ยวของกิยะไปแลกเปลี่ยนเสบียงอาหาร

ทั้งอาเลีย พอยตันและเหล่าผลไม้เริ่มพร่องแล้ว ถ้าเป็นตามปกติดูเหมือนจะไม่ต้องรีบไปเมืองพักแรมเท่าไร แต่พวกเรามัวแต่เตรียมตัวไปตัดสินกับคอนดัค = ลู และในเมื่อรู้ผลกันเมื่อวานแล้ว พวกเราก็รีบกลับบ้านแต่เช้าตรู่ จัดห้องเสบียง เก็บใบพิโกะเท่าที่จำเป็น แล้วเตรียมตัวออกจากบ้าน

วันที่สี่สิบหลังมายังโลกนี้ ในที่สุดผมก็ได้ก้าวออกไปยังโลกภายนอกชายป่าแล้ว

ในใจของผมมีทั้งความหวังและความหวาดหวั่นต่อโลกที่ไม่รู้จัก และตอนนี้ ผมก็กำลังสิ้นด้วยเหตุผลอื่น

“พอสักที ซีนมัวแต่บ่นแบบนี้ได้ตะวันตกดินก่อนจะเสร็จธุระแน่”

“เดี๋ยวก่อนครับ! คือว่า...จับมือกระผมไว้ได้ไหมซอร์รับ?”

ไอ = ฟาก็ขมวดคิ้วแล้วพูดทันที “ขอปฏิเสธอย่างหนักแน่น”

ก่อนบอกต่อว่า

“ทำแบบนี้มีความหมายอะไร? ถ้าตกระแหงไปแล้วต่อให้จับมือฉันก็ช่วยชีวิตนายไม่ได้อยู่ดี ถ้าอยากจับละก็จับเถาวัลย์ของสะพานแขวนซะสิ”

“ตะ แต่กระผมอยากได้ความสบายใจจะขอรับ! สำหรับกระผมแล้วหัวหน้าตระกูลไอ=ฟาตุน่าฟังฟังมากกว่าเถาวัลย์ที่ดูไม่น่าคบแบบนี้ไม่รู้ก็เท่าเลยขอรับ!”

“...ถ้าไม่เลิกพูดด้วยสำนวนน่ำรำคาญแบบนี้ ฉันจะตัดลิ้นนายซะ”

“ขอโทษครับ”

“เอาเป็นว่า ฉันขอปฏิเสธการจับมือที่ไร้ความหมาย ถ้าไม่สบายใจขนาดนั้นก็จับผ้าคลุมฉันเอาไว้ซะ”

ไอ=ฟาพูดอย่างเย็นชอยู่แล้วสะบัดผ้าคลุมหนัง จากนั้นเดินไปยังสะพานแขวน

ผมจับชายผ้าคลุมนั้นแน่นด้วยมือทั้งสองข้าง

“อะ เอ๊ะ โอเค! ไปกันเลย!”

ไอ=ฟาถอนหายใจเฮือกใหญ่โดยไม่หันมามองผมแล้วก้าวเดินออกไปอย่างไม่ลังเล

ผมมีแต่ต้องตามไปเหมือนตัวเลือกในเกมแอดซันที่มีเพียงตัวเลือกเดียว

ขาของไอ=ฟาเหยียบไปบนขอนไม้อวบใหญ่

สะพานแขวนแกว่งอย่างแรง

ผมเตรียมใจแล้วก้าวขาเหยียบขอนไม้เช่นกัน

สะพานแขวนแกว่งอย่างแรง

“...เหวอ”

“หนวกหู”

“ตะ เตี้ยวสิ! เธอจับราวสะพานหน่อยเซ่! มือฉันไม่ว่างทั้งสองข้างเลยนะ!”

“บอกว่าหนวกหู”

ไอ = ฟาไม่สนใจ เธอเดินไปข้างหน้าด้วยฝีเท้าสง่างามตามปกติ มันแกว่ง แกว่งอย่างแรง

ผมจะไม่ยอมมองลงไปยิ่งเบื้องล่าง ถ้าขึ้นมองมีหวังทรุดลงตรงนั้นแน่

แต่ความยาวของสะพานก็แค่สิบเมตร ระยะเวลาที่พูดโน่นพูดนี่ก็เดินมาได้ห้าเมตรแล้ว ถ้าจ้องหลังศิริชะกับต้นคอของไอ = ฟาไปแบบนี้ก็คงจะผ่านไปได้จนสุดทาง

แต่ว่า

“...หืม! เก้าวัลย์ใกล้ขาดแล้วแฮะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นของไอ = ฟา ทั้งสติและปัญญาที่ซ่อนอยู่ในตัวผมต่างก็พากันจับมือกระโจนหนีหายไปยังท้องฟ้าสีคราม

“เหวอ!” ผมร้องตะโกนแล้วถอดร่างของไอ = ฟาอย่างสุดแรง สะพานแขวนแกว่งเอี้ยดอ้าด ขาเกือบตกลงไปจากখনไม้

“เหวอ! เหวอ! เหวอ!!!”

“เจ้าบ้า! ปล่อยนะ! นายอยากตายจริงๆ เอะ!!”

เสียงโกรธของไอ = ฟาก้องไปทั่วหุบเหว

ประหนึ่งเสียงปืนสลับเป็นสัญญาณเริ่มวันอันยาวนานอีกหนึ่งวัน

บทที่ 1 ★★★ เมืองพักแรมเจโนส

1

เจโนส คือดินแดนหนึ่งในอาณาจักรเซลวาทางทิศตะวันตก เป็นเมืองชายขอบตั้งอยู่ทางตะวันออกสุดค่อนมาทางใต้ของอาณาจักรซึ่งภาคภูมิใจในพื้นที่อันกว้างใหญ่ อยู่บริเวณเชิงเขาโมลก้า ที่ยังไม่ได้มีการบุกเบิกกลางทาง

แม้จะเป็นเมืองชายขอบในเขตการปกครองของอาณาจักรเซลวา แต่เนื่องจากอยู่ใกล้ประเทศพันธมิตรอย่างอาณาจักรจกัลทางใต้ และอาณาจักรซิมทางทิศตะวันออกมาก จึงพูดได้ว่าเป็นจุดสำคัญในการค้าขายและคมนาคม

นอกจากนี้อากาศยังอบอุ่นและมีน้ำบริบูรณ์ ทั้งยังมีพื้นที่เกษตรกรรมอุดมสมบูรณ์มากจากพรของเทพเจ้า

จุดที่ถูกเรียกว่าเมืองแห่งหินนั้น โดยหลักๆ แล้วคือเมืองรอบปราสาทที่อยู่ใจกลางเขตการปกครอง เมืองรอบปราสาทถูกปกป้องด้วยกำแพงปราสาทหินอันแข็งแกร่งนั้นเข้าไม่ได้หากไม่มีใบอนุญาตผ่านทางที่ฝั่งทางเหนือมีส่วนผลไม้ซึ่งอยู่ในความดูแลของชนชั้นสูง แต่ทางใต้มีไร่นาที่อยู่ในความดูแลของพวกเกษตรกรรายย่อยแผ่กว้าง

เขตปกครองเจโนสรวมถึงพื้นที่เหล่านั้นกับภูเขาโมลก้าแบ่งเป็น

สองฟาก ถนนทำด้วยหินทอดตัวตรงยาวจากใต้ชั้นเหนือ...ริมถนนนั้นมี
ร้านค้ากิจการของชาวเมืองเวียงรายอยู่

เมืองรอบปราสาทกับไรร้านั้นคั่นกลางด้วยเมืองพักแรมที่หายาบ
และป่าเถื่อน ซึ่งนักเดินทางหรือพ่อค้ามากมายสามารถไปมาแลกเปลี่ยน
กันได้อย่างอิสระ

นั่นคือเมืองพักแรมเจโนส

“โห...” ครั้งแรกผมเปล่งเสียงออกมาไม่เป็นคำพูด
หลังเสียงชีวิตผ่านด่านสะพานแขวนมาสู่ผืนมาได้ และเดินต่อ
อีกประมาณสามสิบนาที โลกก็พลันเปิดออก

ถ้าคิดเส้นทางเดินจากบ้านฟา ก็อยู่ในระยะห่างแค่เดินประมาณ
หนึ่งชั่วโมง

ความรู้สึกทางร่างกายนั้นไม่ต่างจากเส้นทางไปบ้านตระกูลลูเลย
แต่ถึงกระนั้น...โลกก็เปลี่ยนไปในพริบตา

“น่าตกใจจริงๆ แะ...รู้สึกเหมือนก้าวเข้ามาในโลกต่างมิติ
เลย...”

ถึงความสามารถในการสื่อสารจะฟื้นคืนกลับมาแล้ว แต่ก็มีแต่
คำพูดที่ไม่เข้าประเด็นออกมา

แต่โลกก็เปลี่ยนไปถึงขนาดนั้นนั่นแหละ

“ทำไมจะต้องตกใจด้วย คนชายป่าอาศัยอยู่ที่ชายป่าก็เพื่อล่า
กิบะปกป้องไร่นาของเจโนส ถ้าทางทิศตะวันตกใกล้กับหมู่บ้านจะมีเขต

การปกครองของเจโนสอยู่ก็ไม่เห็นแปลกอะไร”

ไอ = ฟาดตอบด้วยน้ำเสียงที่ยังหัวเสียอยู่ไม่น้อย แต่เหตุผลฝ่ายเดียวแบบนั้นไม่อาจทำให้ผมหายตกใจได้

ชนชายป่าที่คลุมร่างด้วยผ้าคลุมหนัง ดำรงชีวิตด้วยการเข้าป่าไปล่ากิบะ ไกลๆ กับหมู่บ้านพรานผู้กล้าหาญกลับมีพื้นที่ที่ศิวิไลซ์แบบนี้ มันยอมรับกันได้ง่าย ๆ ที่ไหน

อาคารต่างๆ ทำจากไม้อย่างที่คิด

ว่าไม่ได้มีแต่บ้านชั้นเดียว ส่วนมากเป็นอาคารสองชั้น

ในบรรดาอาคารเหล่านั้นมีอาคารบางหลังที่ใช้ปูนด้วย สร้างออกมาดูมันคงที่เดียว

พื้นดินปูด้วยแผ่นหินสีขาว

มันคือถนนหินนั่นเอง

ถนนกว้างราวสิบเมตร ขนาบด้วยอาคารเรียงรายหนาแน่นทั้งซ้ายและขวา หอตัดด้วยยาวตรงไปทั้งทางทิศเหนือและใต้

และที่นั่นก็เต็มไปด้วยผู้คน

ผู้คนมากหน้าหลายตา คนที่ไม่ได้แต่งตัวแบบพรานมีอยู่เต็มไปหมด

ผู้ชายร่างท้วมสวมหมวกทรงกระบอกใบเล็ก เสื้อกั๊กสีเหลืองกับกางเกงสีขาววนวลตัวโคร่ง แยกตระกร้าไว้บนหลังเดินอย่างรีบเร่ง

ผู้หญิงเช็กซีแต่ไม่เท่าวีน่า = ลูปีตบึงท่อนบนด้วยผ้าพันหน้าอก ฟาดผ้าที่เหมือนกับผ้าคลุมไหล่หลวมๆ พันผ้าผืนยาวจากเอวจนถึงข้อเท้า กำลังเดินวนายนาด

ผู้ชายร่างใหญ่คลุมร่างด้วยผ้าคลุมที่มีสีขนอุรุต่างกับกิบะ ท่อน

ล่างเป็นผ้าพันเอวและรองเท้าแตะ เป็นเครื่องแต่งกายที่คล้ายกับชน
ชายป่าแต่เห็นขวานด้ามเล็กและถุงหนังไว้ที่เอว เขาเดินอย่างเชื่องช้า
หนักแน่น

ตรงนั้นมีผู้คนมากมายจนไม่สามารถอธิบายได้หมด

คนแก่รูปร่างผอมบักโกรกซึ่งพันผ้าที่เหมือนกับผ้าโพกหัวที่
ศิระะ สวมชุดยาวสีเทาเข้ม

พวกเด็กๆ สวมเสื้อผ้าราคาถูกวิ่งไปมา

พวกผู้ชายร่างกำยำเปลือยท่อนบนแบกของ

พวกผู้ชายห่มผ้าคลุมหนังมีหมวกคลุมปิดใบหน้า

สีผิวส่วนมากอมเหลืองคล้ายคนญี่ปุ่น ไม่ก็เป็นสีน้ำตาลอ่อน
เพราะกรำแดด แต่สีผมไม่ได้มีแค่สีดำ ส่วนมากเป็นโทนสีน้ำตาลอย่าง
สีน้ำตาลเข้มจนถึงสีเกาดัด ใบหน้ามีเค้าโครงชัดเจน รูปลักษณ์ภายนอก
ต่างกับผู้คนที่บ้านเกิดของผม

นอกจากนี้ยังมีคนผิวสีขาวอมแดง และคนผิวสีคล้ำกว่าชนชายป่า
อย่างชัดเจนปะปนอยู่ด้วยไม่น้อย

ผู้คนที่กล่าวมาเดินอย่างเร่งรีบพลางระมัดระวังไม่ให้ชนกับคน
อื่น

ถึงจะมีผู้คนหลากหลายขนาดนี้ แต่ผมก็ตกใจสภาพที่มีมนุษย์
กับสิ่งก่อสร้างอัดกันหนาแน่นแบบนั้น

“โห...นั่นมันอะไรนะ!”

ท่ามกลางฝูงชน มีสิ่งมีชีวิตรูปร่างผอมยาวสูงเด่นขึ้นมาดำนบน
ประมาถหนึ่งเมตร มันเข้ามาใกล้พวกเราพลางโยกหัวขึ้นลง

“นยกัษโทโทสนะ” ไอ = ฟาพูดเหมือนไม่แปลกใจ

มันคือนกยักษ์ที่เหมือนกับเอานกกระจอกเทศมาทำให้ตัวใหญ่ขึ้น ความสูงของมันน่าจะประมาณสามเมตรได้

คอที่ยาวเหมือนนกกระจอกเทศ กับลำตัวกลมและขาอันใหญ่...ทั้งร่างของมันปกคลุมด้วยขนนกสีน้ำตาลเข้ม

ตรงปากแหลมนั้นมีสายหนังและต้นค้อมีบังเหียนพันอยู่ คนที่จูงมันคือชายผิวสีน้ำตาลเหลืองสวมหมวกผ้ากับพื้นผ้าถุงที่เอาจ

นกยักษ์ห้อยสัมภาระขนาดใหญ่ที่ห่อด้วยผ้าไว้สองข้างตัว

“ตรงนี้มีแต่ที่พักแรม ย่านร้านค้าที่ชายพวกของกินต้องไปทางเหนืออีก”

“เดี๋ยว...รอเดี๋ยวลี ไอ = ฟา”

ผมคว่ำมือของไอ = ฟาที่ออกก้าวเข้าไปในฝูงชนทันที

ไอ = ฟาพยายามจะปิดมือออกด้วยสีหน้าโกรธซึ่ง แต่เธอก็ทำหน้าตกใจก่อนยื่นหน้าเข้ามา

“เป็นอะไรไป อากัสตี? หน้าซีดเขียว ไม่สบายรี?”

“ไม่เป็นไร สันสบายดี...แต่ขอเวลาหน่อยนะ”

ผมหลับตาพลาจรู้สึกถึงความอบอุ่นจากร่างกายไอ = ฟาทางปลายนิ้ว

หัวมันไปหมด หายใจก็ลำบาก รู้ตัวอีกทีหัวใจก็เต้นแรง เส้นเลือดเต้นตุบๆ ตามจังหวะหัวใจเช่นกัน

ตรรกะของผมกำลังปฏิเสธภาพที่เห็นตรงหน้า

ที่นี่เป็นโลกต่างมิติมากเกินไป

แค่ที่ชายป่าก็ต่างจากโลกของผมเยอะพอแล้ว เผ่าที่คลุมตัวด้วยหนังของเหยื่อ ล่าสัตว์อยู่ในป่า สำหรับผมแล้วมันเป็นไปได้แค่นิยาย

แต่จะว่าอย่างไรดี...ชนชายป่าที่ใช้อาวุธโลหะ สร้างบ้านด้วยไม้ ทำอาหารด้วยเตานั้นเป็นกลุ่มคนที่มีอารยธรรมชัดเจนก็จริง แต่การใช้ชีวิตร่วมกับชนชาตินั้น คงทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองหลงเข้ามาในส่วนลึกของป่าตงดิบมากกว่าจะเป็นโลกต่างมิติ

แต่เมืองพักแรมนี้ต่างออกไป

อาคารเป็นไม้ก็จริง แต่ฟื้นฟูด้วยหิน มีการทำทางไว้อย่างดี ผู้คนไม่ได้มีแวตาคมกริบเหมือนสัตว์ป่า ดำรงชีวิตอย่างสงบสุข แต่ถึงกระนั้นก็ยังรีบเร่งเดินไปมาบนถนน

ผมรู้จักภาพแบบนี้

มันคล้ายกับโลกที่ผมเคยอยู่มาก

แน่นอนว่าคงไม่มีไฟฟ้าใช้ เทคโนโลยีเหล็กก็ไม่ได้ก้าวหน้าขนาดนั้น ระดับอารยธรรมคงใกล้เคียงยุคกลาง

แต่ถึงกระนั้น ที่ตรงนั้นก็เหมือนกับโลกของผม

เพราะมันเหมือนมาก ถึงได้รู้สึกเป็นโลกต่างมิติ

ที่นี่ไม่ได้อยู่ในกำแพงหิน เป็นเพียงเมืองพักแรมข้างทางที่หายากเถื่อน...แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังเป็น ‘เมือง’ และพวกเขาเป็น ‘คนเมือง’ ที่ทำมาหากินด้วยการค้า ไม่ใช่การล่าสัตว์

ความคล้ายคลึงกับโลกของผมที่กล่าวมานี้เองที่ทำให้ผมสับสนและงุนงง

(ที่นี่ไม่ใช่โลกที่เราเคยอยู่จริงๆ ด้วย เราถูกผลักกระเด็นมาในโลกที่ไม่รู้จัก เรา...กลับโลกของตัวเองไม่ได้อีกแล้ว...)

“อาสี่ตะ” ที่ด้านหลังคอกของผมถูกแรงกดทับ

ผมรู้สึกว่าคุณตึงตัวเข้าไปใกล้ แล้วมีใครเอापากเข้ามาใกล้ที่หู

“ไหวไหม? ถ้ารู้สึกไม่สบายก็นอนพักก่อน นาย...ตอนนี้ นายทำหน้าเหมือนกับกำลังจะตายเลย”

“มะ...ไม่เป็นไร แค่เวียนหัวนิดหน่อย...”

ผมตอบแบบกึ่งไร้สติแล้วล้มตาคืน

ดวงตาสีฟ้าของไอ = ฟาอยู่ใกล้จนตกใจ

กลิ่นของไอ = ฟาลอยมาเข้าจมูกของผมที่กำลังชาไปด้วยกลิ่น

ตัวคน

กลิ่นของไอ = ฟาซึ่งกลิ่นเนื้อจางลงเล็กน้อยด้วยเพราะถูกปลดปล่อยจากหน้าที่ผู้ดูแลเตา...แต่กลิ่นหวานของผลไม้และกลิ่นของสมุนไพรหอมเข้มข้น แต่ถึงกระนั้นก็เป็นกลิ่นของไอ = ฟาที่ทำให้ผมรู้สึกดีที่สุดในช่วยเยียวยาสมองที่กำลังมีนชาของผผม

(จะว่าไป...เรายังไม่รู้เลยว่ากลิ่นหวานนี้เป็นกลิ่นอะไร...)

หากเป็นกลิ่นหอมของรีโรเซ่ กลิ่นฉุนของพิโกะ หรือกลิ่นเนื้อและไขมันละก็ ผมยังรู้สึกได้จากคนหรือบ้านทุกหลังในชายป่า

แต่มีเพียงแค่กลิ่นหวานนี้เท่านั้นที่ไม่เคยได้กลิ่นจากใครเลย

(อะไรกันนะ เป็นกลิ่นที่แปลกดี น่าจะเป็นกลิ่นของผลไม้อะไรสักอย่าง แต่ทำไมกลิ่นนี้ถึงมีแค่ที่ไอ = ฟาคนเดียว...)

ปลายนิ้วของผมถูกกำตอบ ขณะความคิดแบบนั้นตกผลึกในหัว

“ไม่เป็นไรจริงๆ รึ? อย่าผีนะ ...นายเห็นฉันหรือเปล่า?”

“เห็นสิ...ไม่เป็นไรจริงๆ ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว”

ทัศนวิสัยแจ่มชัดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ใบหน้าของไอ = ฟาที่เมื่อครู่เห็นชัดเจนเพียงดวงตานั้นเป็นรูปร่างชัดขึ้น ล้นจมูกเรียว แก้มสีน้ำตาลนวลเนียน ริมฝีปากเล็กสีชมพู

ผมสีน้ำตาลทองที่ปรกหน้าผากฉายอยู่ในดวงตาผมอย่างชัดเจน ปลายนิ้ว
ข้างขวากับด้านหลังคอที่ถูกไอ = ฟาสัมผัสเริ่มร้อน

เท้าที่อ่อนแรงเริ่มคืนความรู้สึกว่าสัมผัสกับแผ่นหิน ในที่สุด
ผมก็กลับเข้าสู่ความเป็นจริงได้

“ตากลีบมามีประกายแล้วนะ เกิดอะไรขึ้นรี อาสีตะ”

ไอ = ฟาปล่อยมือที่จับท้ายทอยผมแล้วผละออกไป

แต่เพราะเธอยังจับปลายนิ้วของผมอยู่ จิตใจที่สิ้นสภาพไปชั่วครู่
ของผมจึงสงบอยู่ได้

“มันอธิบายยากสักหน่อยนะ เมืองพักแรมนี้มีบรรยากาศคล้าย
บ้านเกิดของฉัน...ทั้งที่บรรยากาศคล้ายกัน แต่เมืองกับผู้คนกลับแตกต่างกัน
สิ้นเชิง ในสมองก็เลยสับสนนะ”

ไอ = ฟาขมวดคิ้วราวกับเด็กประถมที่ถูกสอนสูตรคำนวณเลข
ยากๆ

“ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่สภาพนายแย่มากเลยนะ อย่าทำให้
ฉันเป็นห่วงนักสิ”

ผมตกใจกับคำพูดตรงๆ นั้น

ไอ = ฟาหลบสายตา “ฮึ” แล้วปล่อยมือจากนิ้วของผมเบาๆ

“ถ้ารู้สึกดีขึ้นแล้วก็ไปย่านร้านค้ากัน อย่าห่างจากฉันล่ะ”

“เข้าใจแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะกอดจากด้านหลังนะ”

ไอ = ฟาเตะขาของผมที่พื้นสภาพจนพุดจาล้อเล่นได้แล้วด้วยแรง
ที่ไร้ปรานี

เมืองที่เรียงรายนั้นไม่ได้ยาวเท่าที่ผมคิด

เมื่อเดินได้ราวสิบนาที บ้านเรือนที่สร้างจากไม้ก็หายไปกลางคัน
สิ่งที่ปรากฏขึ้นนั้นคล้ายตลาดนัดที่วุ่นวายกว่าทางที่ผ่านมา

สองข้างถนนที่ทอดยาวไปทางเหนืออย่างไร้ที่สิ้นสุดนั้นถูกถาง
เป็นพื้นที่กว้าง ตรงนั้นมีแผงลอยที่เป็นโต๊ะไม้มีหลังคา ไม้ก็ปูผ้าบนพื้น
แล้ววางของขาย พวกพ่อค้าต่างออกร้านเพื่อขายผู้คนที่เดินไปมาบนถนน
“โห ยอดไปเลยนะเนี่ย”

ของที่เอามาขายส่วนมากเป็นวัตถุดิบอาหารซึ่งมีผักเป็นหลัก
มีพวกผักที่เคยเห็นในห้องเสบียงของตระกูล...ที่โตะซึ่งหน้าตา
เหมือนผักกาดหอมที่ผมใช้ไปเมื่อวาน และปุระที่เหมือนใบแปะก๊วยหนาๆ
ผลไม้สีแดงหน้าตาเหมือนลูกผสมระหว่างฟักทองกับมะเขือเทศ โกะโบ*
ยักษ์ที่ดูจะสูงกว่าผม รวมถึงผลไม้รูปร่างน่าเกลียดเหมือนลูกงูพันอยู่วาง
เรียงรายกันอยู่ตรงนั้น

คงเพราะเป็นถนนเส้นหลักของเมืองพักแรม ลูกค้าส่วนใหญ่จึง
เป็นนักเดินทาง สินค้าที่ขายก็มีเนื้อรมควันที่ไม่รู้ว่าเป็นเนื้ออะไร ผักคลุม
ขนสัตว์ เครื่องใช้ทำจากไม้และเหล็ก หม้อ และยังมีดาบสั้นกับลูกธนูอีก
ด้วย

นกยักษ์โทโทสที่เจอโดยบังเอิญเมื่อครู่คงไม่ใช่ของประหลาด
อะไรแถวนี้ ผมพบเห็นพวกมันเป็นระยะตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ในบรรดานก

* รากต้น Burdock หรือหญ้าเจ้าชู้ชนิดหนึ่ง คนญี่ปุ่นนิยมเอารากมาทำอาหาร

นั่นก็มีบางตัวที่ลากสัมผัสระหนังกๆ ดูเหมือนจะถูกใช้งานแบบเดียวกับม้า และวัวที่โลกของผม

ผมยังคงเวียนหัวเล็กน้อย แต่ไม่รู้สึกกลัวหรือตื่นตระหนกแล้ว
ผมเริ่มสังเกตเห็นสิ่งเหล่านั้นด้วยสายตารู้อย่างเห็น

และแล้ว...ผมก็เริ่มสังเกตเรื่องหนึ่งได้

ในเมืองพักผ่อนแห่งนี้ ทุกคนสนใจไอ = ฟามากกว่าผม
ที่มีคนหลายชาติพันธุ์ หลากการแต่งตัวเดินไปมา จึงไม่แปลก
ที่ผมกลมกลืนไปกับผู้คนเหล่านั้น

แต่ไอ = ฟาเองถึงจะสวมเครื่องแต่งกายที่ดูป่าเถื่อน แต่ก็ไม่ได้
แตกต่างจากบรรยากาศ ณ ตรงนั้นมากมายนัก

ชุดหนังสัตว์ไม่ใช่ของแปลกอะไร และคนที่ห้อยดาบเดินไปมาก็
ไม่ได้หายากด้วย ผู้หญิงที่เปิดเผยเนื้อหนังด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้นกว่าไอ = ฟา
ก็มีอยู่ไม่น้อย มีกระทั่งคนที่คลุมหนังของสัตว์ป่าตระกูลแมวที่ต่างจาก
กิบะด้วย

แต่สายตาสีน้ำตาลมากองมายังไอ = ฟา และทั้งหมดเป็นสายตา
ที่ไม่เป็นมิตรเลย

ลูกที่มองหน้าจนแน่ใจแล้วเบือนสายตานั้นก็มี

ผู้หญิงบางคนเผยสีหน้าหวาดกลัวแล้วหลบไปหลังร้านก็มี

ผู้ชายที่ยิ้มแฉยะแล้วหันไปซุบซิบกับเพื่อนก็มี

คนที่เดินอยู่ข้างหน้าแต่หันมาลอบมองพวกเราก็มี

ดูเหมือนว่าที่นี่ ไอ = ฟาจะเป็นคนนอกคอกมากกว่าผมเสียอีก

แน่นอนว่ามีคนเบนสายตารู้อย่างเห็นมาทางผมที่ติดตาม
ไอ = ฟาไม่ห่างอยู่บ้าง แต่ก็รู้สึกได้ว่าเป็นของแถมจากการมองไอ = ฟา

เท่านั้น

(รู้สึกเหมือนเป็นหมาป่าในฝูงแกะเลยแฮะ)

ทว่าไอ = ฟาเอาแต่เดินไปข้างหน้าอย่างเงียบๆ

เธอไม่ได้ทำหน้าที่ไม่สบบารมณโดยไร้เหตุผล และไม่ได้ข่มขู่ผู้คนรอบข้างด้วย เธอเพียงแค่เดินอย่างสง่างามประหนึ่งเสือดาวป่าอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติเท่านั้น

เมื่อมีคนจำนวนมากขนาดนี้ ย่อมมีพวกมารยาทแยอยู่ด้วย

พวกนักเลงที่ตี้มเหล่าหัวเราะเสียงดัง หรือพวกผู้ชายดูชั่วร้ายสวมชุดเกราะกำลังสูมหัวทำอะไรสักอย่าง และคนที่กำลังแบ่งว่าสินค้ำในร้านแผงลอยเสียงดังก็มีให้เห็นบ้างประปราย

แต่ผมรู้สึกว่าคุณยังไม่ถูกมองด้วยสายตาเย็นชาเหมือนไอ = ฟาเลย

(หรือว่า...นี่จะเป็นที่เขารเรียกว่าสายตารังเกียจที่มีต่อ ‘พวกกินเนื้อกิบะ’ นั้นหรือ?)

ถ้าเป็นอย่างนั้นก็น่าโมโห

ความโกรธรุนแรงเริ่มผุดขึ้นมาจากส่วนลึกของกระเพาะ

ได้ยินมาว่าชนชายป่าเป็นสายเลือดต่างถิ่นที่ย้ายมาจากอาณาจักรทางใต้ แต่คนพวกนี้จะเป็นคนของอาณาจักรตะวันตกกันหมดเลยหรือ? แต่ต่อให้เป็นแบบนั้น ชนชายป่าก็มอบวิญญาณให้กับเทพแห่งตะวันตกอะไรนั้นมาตั้งแต่เมื่อแปดสิบปีก่อนแล้วนี่ ก็น่าจะเป็นพวกฟ้องกันแล้วไม่ใช่หรือ?

คนจากโลกต่างมิติอย่างผมไม่เข้าใจเอาเสียเลย ถึงจะไม่เข้าใจ แต่ก็หงุดหงิด หงุดหงิดจนทนไม่ไหว

ตอนนั้นเอง ไอ = ฟากก็หยุดเดินที่หน้าแผงลอยหนึ่ง “ที่นี้ละ”
เป็นแผงลอยไม้เล็กๆ ที่มีผ้ากางเอาไว้เพื่อกันฝน
คนที่นั่งอยู่ในร้านคือคนแก่ที่ผิวเหี่ยวจนไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงหรือ
ผู้ชาย

ทั้งที่วันนี้อากาศดีแต่กลับคลุมผ้าคลุมมีหมวกตั้งแต่หัวจรดเท้า
นิ้วและข้อมือมีเครื่องประดับคล้ายของขลังจำนวนมาก เป็นคนแก่ที่ดู
ประหลาดไม่น้อย

ใบหน้าที่แหลมออกมาจากหมวกคลุมนั้นยุบแบนจนเรียบ รอยยิ้ม
เหมือนคางคกน่าขะเขยงบุ่มเข้าไปตรงปาก ตาข้างหนึ่งเป็นสีขาวไร้ซึ่ง
แววตาแล้ว ดวงตาสีเขียวอ่อนอีกข้างที่เหลือจับจ้องมดยงพวกเรา

“เขากับเขียวกิบะรี? ก็ตัวละ?”

ถึงจะได้ยินเสียงแต่ก็ไม่รู้ว่าพูดไหนอยู่ดี

ท่าทางจะไม่ได้ออกร้านขายของด้วย ตรงเสาด้านหลังของคนแก่
มีแค่หนังสือหลากหลายชนิดแขวนไว้ ผมไม่เห็นมีอะไรที่ดูเป็นสินค้าเลย
“สวัสดี”

ไอ = ฟาตอบพลางดึงสร้อยออกมาจากกระเป๋าที่ซ่อนไว้ใต้ผ้า
คลุม

กิบะหนึ่งตัวจะได้เขาและเขียวอย่างละสองอัน ถ้าสี่ตัวก็จะรวม
แล้วได้สิบหกอัน

แต่ครึ่งเดือนมานี้ไอ = ฟาล่ากิบะได้ถึงห้าตัว ทั้งยังได้รับคำอวยพร
จากตระกูลลูอีกเก้าอัน ได้ผ้าคลุมนั้นจึงเหลือเขาและเขียวอีกมาก

คนแก่รับสร้อยจากไอ = ฟาไป ตรวจดูเขากับเขียวแต่ละอันอย่าง
ละเอียดด้วยตาสีเขียวที่มีแววอยู่เพียงข้างเดียว ปลายนิ้วแตกแห้งผากлуб

พื้นผิวสีขาว จากนั้นยิ้มแสบหน้ากลัว

“มีของดีปนอยู่ด้วยนะเนี่ย เธอจัดการเองทั้งหมดเลยรี?”

“ใช่”

หมายความว่าอีกเก้าอันที่ได้มาจากการอวยพรยังอยู่ที่ผ้าคลุม

นั้น

ถึงจะคิดว่าคงขายไปตามลำดับก่อนหลัง แต่ก็ดีใจนิดๆ

“เก่งมากจริงๆ พรานฝีมือดีเป็นเสาหลักในการดำรงชีวิตของพวกเราเลย”

คนแก่พูดกลางเอี้ยวตัวมุดลงไปใต้โต๊ะไม้

ได้ยินเสียงแกรกๆ ดังขึ้นเบาๆ เมื่อคนแก่ลุกขึ้น ในมือกำถุงผ้าเล็กๆ กับแท่งโลหะอันเล็กสามแท่ง

มันชิ้นสนิมจนค่อนข้างคล้ำ แต่วัตถุดิบคงเป็นทองแดง ยาวประมาณสิบเซนติเมตร กว้างสองเซนติเมตร มันถูกทุบจนแบนราบ ความหนาราวห้ามิลลิเมตร ตรงกลางดูเหมือนจะมีประทับตราบางอย่าง แต่นิ้วของคนแก่บังจนเห็นไม่ชัด

“นี่คือคำตอบแทนจากฉัน มีสีขาวสี่เหรียญ สีแดงแปดเหรียญ ลองนับดูนะ”

ไอ = ฟาร์รับถุงผ้ามาแล้วเทของข้างในลงไปบนโต๊ะ

มันคือแท่งโลหะเหมือนกับที่คนแก่ถือ...ไม่สิ น่าจะเป็นแผ่นมากกว่าแท่ง แผ่นโลหะเล็กๆ ร่วงดังแกรกรากอยู่บนนั้น

ในที่สุดผมก็เห็นเครื่องหมายตราประทับ แต่สำหรับผมแล้วมันเป็นเพียงแค่ลวดลายเหมือนลายกันรอยที่ไม่มีความหมายเท่านั้น

นิ้วเรียวยาวของไอ = ฟาค่อยๆ นับแผ่นโลหะ

สี่เงินค้ำมีทั้งหมดสี่แผ่น

สี่ทองแดงสี่ค้ำมีทั้งหมดแปดแผ่น

“...อืม จำนวนถูกต้อง”

“แล้วก็นี่ด้วยนะ”

แผ่นโลหะสี่ทองแดงสามแผ่นที่คนแก่ถืออยู่เมื่อครู่ถูกวางทับลงไป

“ขอบคุณมาก” ไอ = ฟาพิมพ์ำเสียงต่ำแล้วเก็บแผ่นโลหะพวกนั้นลงถุงไปตามเดิม

“ระยะหลังแถวนี้เหมือนจะอันตรายขึ้น ระวังอย่าให้โดนลวงไปล่ะ ให้ตายสิ พวกในปราสาทเอาแต่คิดจะรีดไถจากเรา ไม่รู้จักสำนวนตีๆ อย่างคิมิวส์ที่ตายแล้วจะออกไปไม่ได้หรืออย่างไรนะ”

ขอโทษครับ แต่ผมก็ไม่รู้จักเหมือนกัน

“ลาละ” ไอ = ฟาพูดแล้วหันตัวกลับ

จากนั้นเสียงแหบแห้งของคนแก่ก็ดังตามหลังผมที่กำลังจะตามไป

“เธอเป็นคนเมืองแท้ๆ แต่กลับแต่งตัวเหมือน ‘พวกกินเนื้อกิบะ’ ฉันทึ่งเคยเห็นครั้งแรกนี่ละ ...ถูกพรานหญิงหน้าสวยคนนั้นขึ้นใจมารึ?”

แม้กระทั่งคนแก่ที่ค้าขายกับชนชายป่าก็ยังเป็นพวกเหยียดชาติพันธุ์เรอะ

ผมฉุนขาด แต่ก็ใช้ทักษะการเข้าสังคมที่เรียนรู้อามาแล้วยกนิ้วโป้งขึ้น

“กิบะมันอร่อยมากเลย ถ้ามีโอกาสละก็ลองกินดูนะครับ ...ผมขอตัวละ”

LIGHT NOVEL ในความดูแลของ DEXPRESS PUBLISHING

Isekai Ryouridou 3

พ่อครัวมือใหม่พจญภัยต่างโลก 3

ประพันธ์โดย EDA

ภาพประกอบโดย Kochimo

แปลโดย Kazari

Isekai Ryouridou 3

© 2015 EDA Illustration by Kochimo

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

Thai translation rights © 2018 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-444-3

บรรณาธิการบริหาร กวิน โรจนรัตน์วานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนันทน์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนตลา นิตชาติ

พิสูจน์อักษร ไศภิสฐา เข้มทองใหญ่

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิทย์แสง, อภิสมธ์ รสโรสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2561

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด โทรศัพท์ 02-401-9401

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท อมรินทร์ บู๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุลอนม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

โฮมเพจ : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-363-444-3

หมวดนิยายแปล

9 786163 634443

ราคา 239 บาท

Hobby JAPAN

DEXpress

Cooking with wild game

© 2015 EDA Illustration by Kochimo

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

หลังถูกส่งมาอยู่ชายป่าได้ระยะหนึ่ง ในที่สุดอาสึตะก็ได้ไปยังเมืองแห่งหนึ่ง
เป็นครั้งแรกพร้อมกับโอ = ฟา ทว่ากึ่งคู่กลับต้องไปพัวพันกับเรื่องวุ่นวาย
และทำให้ได้รู้จักกับคามึมิ = โยซู คนเมืองนี้เสียประหลาดที่อยู่ไกลลิบ
กับชนชายป่า เกมเรื่องยุ่งย้งตามมาอีกกระลอก เมื่อกัซรัน = รูทิมและอามะ = มิน
มาเยือนถึงบ้านและต้องการจ้างอาสึตะไปเป็นพ่อครัวในงานเลี้ยง
คืนวันแต่งงานที่มีแขกร่วมร้อยคน!?

พ่อครัวฝึกหัดอย่างอาสึตะจะรับงานใหญ่แบบนี้ ได้หรือไม่?

แล้วคามึมิ = โยซูเข้ามาตีสนึกพวกเขาด้วยเหตุผลอะไร?

ติดตามได้ใน 'พ่อครัวมือใหม่พจญภัยต่างโลก' เล่ม 3 นี้!

